

Η Δήμητρα Σιατερλή είναι ζωγράφος, χαράκτρια και γλύπτρια. Γεννήθηκε το 1952 στο Αργος. Σπούδασε ζωγραφική και διακόσμηση στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Μπολόνια. Έχει εκθέσει έργα της σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, ελληνικές και διεθνείς. Το 1977 ιδρύει, μαζί με τον Πίνο Παντολφίνι, το Κέντρο Χαρακτικής Αθηνών, ένα ανοιχτό εργαστήριο που συνεργάζεται με καλλιτέχνες, γκαλερί, πινακοθήκες και μουσεία στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Η Δ. Σιατερλή είναι σύζυγος του εικαστικού Πίνο Παντολφίνι και μητέρα δύο παιδιών.

Ένα κείμενο της Δήμητρας Σιατερλή

Δνο διαστάσεις παράλληλες στο να δημιουργείς Τέχνη

Η μια είναι του ποιητή. Για να λειτουργήσω σ' αυτή τη διάσταση χρειάζομαι απομόνωση και αυτοσυγκέντρωση. Όλες μου οι επιλογές, οι κοινωνικές, οι πολιτικές, τα υπαρξιακά μου ερωτηματικά και τα βιώματα, διηθούνται μέσα από την εναισθησία, τη διαίσθηση, το στοχασμό, την πνευματικότητα. Υπάρχω ως καλλιτέχνης δημιουργός.

Τίποτα, από όλη αυτή τη διαδικασία γέννησης του έργου τέχνης, δεν είναι εξαγοράσιμο. Σ' αυτή τη διάσταση εμπεριέχεται ο κίνδυνος του αυτοεγκλωβισμού σ' ένα παιχνίδι που έχω προεπιλέξει και που, από τη στιγμή που ξεκινάει, δεν ελέγχεται πια, είναι ο ιστός μιας έμμονης δημιουργίας. Είναι τρόπος σκέψης, δράσης και ζωής.

Η άλλη διάσταση είναι μια πιο ελαφριά αλλά ευφυής και διασκεδαστική κατάσταση. Το έργο προκύπτει έξυπνα και γρήγορα, πολύ συχνά το διακρίνει μια λεπτή ειρωνεία. Έτσι λειτουργώ όταν βρίσκομαι συμπτωμένη ανάμεσα στις σύγχρονες καθημερινές Συμπληγάδες και αποφασίζω να ζήσω κάνοντας Τέχνη, οπλισμένη ακριβώς με τα ίδια όπλα που χρησιμοποιούνται από κέντρα που μου επιβάλλουν καταστάσεις που δεν ετέλεξα και που υφίσταμαι.

Το γυναικείο θέμα

Σ' όλη τη διάρκεια της ζωής μου –και με τρόπο ιδιαίτερο, στη διάρκεια της εικαστικής μου διαδρομής–, είχα «ως κρατούμενο» τη γυναικεία μου ταυτότητα, ίσως γιατί στον πολύ

μικρό και στενόμυαλο τόπο που γεννήθηκα το να είσαι «γυναίκα» σήμαινε συμβιβασμό με τα υπάρχοντα κοινωνικά δεδομένα. Δεν αποδέχθηκα ποτέ τις προδιαγραφές που μου πρότειναν, αν και μου κόστισε αρκετά. Απέρριψα ό,τι είχε σχέση με την κρυψίνοια της εποχής που ήμουν έφηβη, κατά την περίοδο των σπουδών μου έψαξα για εναλλακτικούς τρόπους σκέψης με το περιβάλλον μου, τους ανθρώπους και την Τέχνη. Δούλεψα δημιουργικά στο ιταλικό φεμινιστικό κίνημα στα χρόνια της γέννησής του, έτσι που, για τις βιωματικές μου αναφορές, οι εμπειρίες εκείνων των χρόνων να 'ναι σημεία-σταθμοί.

Η διπλωματική μου εργασία για την Ιστορία της Τέχνης στη Σχολή Καλών Τεχνών στην Μπολόνια, το 1977 –με ελάχιστα υπάρχοντα βιβλιογραφικά δεδομένα στη διάθεσή μου πάνω στο θέμα εκείνη την εποχή–, ήταν: «*Η γυναίκα δημιουργός Τέχνης [εικαστικός χώρος]*».

Παρόλο που η δράση μου στο φεμινιστικό κίνημα στάθηκε καθοριστικός παράγοντας στη διαμόρφωση του χαρακτήρα και των πεποιθήσεών μου, απέφυγα συστηματικά καθετί που θα μπορούσε να είναι «η στρατευμένη της μετάφραση» στο εικαστικό πεδίο. Ό,τι προέκυψε, μέσα στη δουλειά μου, ήρθε αργότερα ως προβληματισμός, σαν αλλιώςτικός τρόπος σκέψης με νέες θεματικές που με απασχόλησαν και που επεξεργάζομαι ακόμα σήμερα.

Η θνητή Αράχνη και ο Ιστός της είναι μία από τις βασικότερες:

Η Αράχνη, καταπληκτική υφάντρα του Μύθου, προκαλεί την Αθηνά –θεά γεννημένη εξολοκλήρου από τον αντρικό νου– σε αγώνα δεξιολατρείας. Η θνητή Αράχνη, με το θαυμάσιο ιστό της γεμάτο με ιστορίες θνητών, κερδίζει τον αγώνα, γι' αυτό και καταδικάζεται από τη θεά να ζει σαν έντομο πάντα κρεμασμένη από μια λεπτότατη κλωστή. Μ' αυτή την κλωστούλα δημιουργεί σιωπηλά αλλά ακατάπαυστα, μέσα στους αιώνες, μεταμορφώνοντας την καταδίκη της σε Τέχνη.





